

Γέροντας Αιμιλιανός: Ο σεβασμός των Μακεδόνων προς τον Άθωνα εδημιούργησε διάφορα ζωαρκή και ζωήρρυτα αποτελέσματα

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Οι λίθοι και τα ακρογιάλια, οι αγροί και τα υψώματα της Μακεδονίας κεκραγότα υμνούν τους αθωνίτας αγίους.

Ας συνεχίσωμεν αναφέροντες και επί τροχάδην τον μέγαν εραστήν του Θεού, τον ιδρυτήν της Σκήτης του Προδρόμου Ιβήρων άγιον Ιάκωβον, δι' όν σεμνύνεται η πατρίς του Καστορία και τα μέρη που ήκουσαν το ευαγγέλιόν του.

Και τον άγιον Διονύσιον (25 Ιουνίου 1380), και αυτόν εκ Καστορίας, κτίτορα της Ι. Μονής Διονυσίου, ως και τον αδελφόν του Θεοδόσιον, έπειτα Μητροπολίτην Τραπεζούντος.

Το αίμα του αγίου Νικήτα (19 Φεβρουαρίου 1809) ηγίασε τας περιοχάς Σερρών και Δράμας.

Η Χαλκιδική διά λαλεί μέχρι σήμερα το κήρυγμα του αγίου Μητροφάνους της

Μικράς αγίας Άννης (19 Ιουλίου, τέλος 16ου αι.) εις την περιοχήν της Στρατονίκης.

Η περιοχή του Μοναστηρίου καυχάται διά το βλάστημά του, τον άγιον Νεκτάριον Καρυώτην (15 Δεκεμβρίου 1500).

Η Ζίχνη διά τον όσιον Θεόφιλον τον Μυροβλύτην (18 Ιουνίου 1558) και η Καβάλα διά τον Φιλόθεον τον Διονυσιάτην (21 Οκτωβρίου, 16ος αι.).

Και οι άγιοι μεν, λοιπόν, που έζησαν, εθαυματούργησαν και ηγίασαν την Μακεδονίαν, ούτε και μετά τον θάνατον δεν την εγκαταλείπουν, συνεχίζοντας να στέλλουν τας ευλογίας αυτών εξ ουρανίου θυσιαστηρίου, ου μην και διά των θείων λειψάνων αυτών, άτινα αποτελούν μίαν ειδικωτάτην ενεργό προστασίαν. Επειδή δε είναι αδιάλειπτος η εμπειρία του λαού εκ των λειψάνων, όστις, δυνάμεθα να είπωμεν, μετά μανικού ζήλου και πνευματικής εκστάσεως τα υποδέχεται, δι' αυτό και δεν έχουν αίσθησιν λειψάνου, αλλά το βίωμά τους είναι: έρχεται ο Άγιος, ο ίδιος ο Άγιος!

Ο σεβασμός δε των Μακεδόνων προς τον Άθωνα εδημιούργησε διάφορα ζωαρκή [ευεργετικά για τη ζωή] και ζωήρρυτα [που αναβλύζουν ζωή] αποτελέσματα, π.χ. να έχουν και να εξυπηρετώνται ως και εξ αμέσου και εγγυτάτης πηγής υπό αγίων Γερόντων, από των οποίων αρύονται ζωήν και περισσόν, αλλοιούμενοι και εξαστράπτοντες. Ή να προτιμώνται διά την αρχιερωσύνην των μακεδονικών πόλεων άνδρες ως οι άγιοι Θεσσαλονικείς Γρηγόριος Παλαμάς, Ισίδωρος ο Πατριάρχης, Φιλόθεος Κόκκινος, πρ. Ηγούμενος Λαύρας, Νήφων ο μετέπειτα Πατριάρχης, Θεωνάς, ο κτίτωρ της Αγίας Αναστασίας, ο Βατοπαιδινός ηγούμενος Μαννασής Σερρών και είτα Πατριάρχης Μάξιμος Δ', ο Περιθεωρίου (Ξάνθης) Θεοφάνης κ.ά.

Και εις την τουρκοκρατίαν, μόλις είναι ανάγκη να είπωμεν τον ηγετικόν ρόλον του Αγίου Όρους και δη εις την επανάστασιν του Εικοσιένα εις Μακεδονίαν διά του ήρωος Εμμανουήλ Παππά. Τότε άνω των τριών εκατοντάδων μοναχών αγιορειτών εμαρτύρησαν εις Θεσσαλονίκην.

Η προσφορά του Αγίου Όρους εις την διάπλασιν του μαρτυρικού φρονήματος των υποδούλων αποκαλύπτεται εις τα συναξάρια των Μακεδόνων νεομαρτύρων. Όπισθεν παντός νεομάρτυρος σχεδόν υποκρύπτεται κάποιος υπαλείπτης, θύτης-προπονητής, π.χ. εις την νεομάρτυρα Χρυσήν, ο πνευματικός πατήρ σταυρονικητιανός Τιμόθεος.

Όπως είναι γνωστόν, κατά την τουρκοκρατίαν πλείσται μοναί έσβυναν ή, μόλις εδημιουργήθησαν, ηρημώθησαν μείζονα πλούτον ηγησάμεναι. Ούτω και διά την προσφοράν εις τον Μακεδονικόν αγώνα των αρχών του αιώνος μας, τα αγιορειτικά

σπήλαια κράζουν, ότι, παρά τους μεγίστους κινδύνους, τα μοναστήρια μεγάλως συνετέλεσαν εις την επιτυχεστέραν διεξαγωγήν του αγώνος.

Εις την ημετέραν Ι. Μονήν διέθεσεν η ελληνική κυβέρνησις παράσημον διά τον μακαριστόν προηγούμενον Ιωαννίκιον (1906-20), τον επικληθέντα «ελεήμονα», μεγάλως συνδραμόντα και διά γενναίων προσφορών οικονομικών και διά προτροπών προς τους Οικονόμους των Μετοχίων μας και διά διά φυλάξεις και αποκρύψεις καταζητουμένων μακεδονομάχων. Η επικοινωνία Μονής και Μετοχίων εγένετο συνθηματικώς.

Ας μη λησμονήσωμεν να είπωμεν, ότι οι Μακεδόνες, ως εγγύς του Αγίου Όρους, είχαν πάντοτε την δυνατότητα έως του νυν να έρχωνται ευχερώς, ιδίως ως προσκυνηταί ή ως εξομολογούμενοι, λαμβάνοντες αγιασμόν, παρηγορίαν, ειρήνην, σωτηρίαν, αλλά και πολλές οικονομικάς απολαύς ως ελεημοσύνας ή δι' εργασίας αμοιβάς σοβαρωτάτας.

Δι' αυτό και οι Σύλλογοι εν Ελλάδι «Φίλοι του Αγίου Όρους», ειδικώς δε οι μακεδονικοί, αλλά και άλλαι ομάδες χωρίων ή πόλεων, εκ βαθείας ευγνωμοσύνης και εσωτερικής ανάγκης, αναπτύσσουν πνευματικές και μορφωτικές δραστηριότητας.

Ήτο συγκλονιστικόν το γεγονός, ότι, πριν ακόμη η εσχάτως μεγάλη πυρκαϊά του πυρίνου ποταμού καταπαύση, με εμπιστοσύνην ήνοιγαν τα θυλάκια αυτών χάριν των Ι. Μονών, και παντί τρόπω εξεδήλουν την στοργήν και την κοινωνίαν με τα μοναστήρια. Πόσοι και πόσοι Μακεδόνες γίνονται φορείς της αγιορειτικής πνευματικότητος διά της οποίας αυτοί ζουν και άλλους φωταγωγούν!

Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

Πηγή: pemptousia.gr